
Nádasdy Ádám

HÍNÁROS ARCOK

Csak lassan jöttem a felszínre fel,
odahagyva mélységes mély hazámat.
Száraz vagyok és sós és napsütéses,
villan fehér fogam. Ez csak a látszat.
Hínáros arcok, pettyes csillagok,
pár vízihulla úszik (főleg egy),
már nem jönnek utánam. Végre fönt,
fönt van a vízfelszín fölött a szám,
beszélhetek. De mit? Hogy fönt vagyok?
Kit érdekel? Mindenki levegőn van,
a víz alatt nincs is normális ember.
Mindegy. Most fontosabb, hogy halljanak,
mint az, hogy mit beszélek. Sziklaágy,
oda húz le a langyos, lusta vágy.
Színes halak, megrázó buborékok,
és kellemetlen, sűrű oxigén.
Testvéreim, lenn vagytok még? Bezártuk
az óvóhelyet? Fölment már a lift?
Lassan jöttem, nehéz szenesvödörrel,
tengeri csillagok, csillós medúzák,
ellenem dolgozó áramlatok,
villan fehér fogam. Hínáros arcok
és szörnyű csend. Caplatok fölfelé,
elég a csendből. Bárkit, aki tapsol,
keblemre ölelek. Már nem vagyok
hazámban, súlyos oxigénpalack
nyomja belém a lelket, csöveken
kapom vissza a környezetemet.
A víz mélyén vulkánok is kitörnek,
ott minden forróbb. Még egy forduló,
és szétnézek. A fülzúgás maradt.